

İŞÇİ SINIFI VE AB

Aydınlık Dergisi, 14 Ocak 2001

Yıldırım Koç

Türkiye’de günümüzde yeni bir saflaşma yaşanıyor. 28 Şubat süreci bir başka biçimde devam ediyor. Türkiye Cumhuriyeti çeşitli tehditler altında. Türkiye Cumhuriyeti’nin bütünlüğüne ve bağımsızlığına yönelik tehditlerin başında gelen bölücülük ve irtica, 28 Şubat süreciyle büyük darbe yedi. Ancak şimdiki tehlike çok daha büyük. Avrupa Birliği, Türkiye’de Sevr’i uygulama çabalarını yoğun bir biçimde sürdürüyor. Türkiye’nin bütünlüğü ve bağımsızlığı karşısında günümüzde en büyük tehdit, Avrupa Birliği emperyalizmidir. Avrupa Birliği günümüzde emeğin değil, sermayenin Avrupasıdır. Avrupa Birliği emperyalizmi, insan hakları ve demokrasi gibi kavramları ve elindeki mali imkanları etkili bir biçimde kullanarak, ülkemizde 1919 yılındakinden daha etkili bir işbirlikçi kesim yaratmıştır. Avrupa Birlikçiler, Türkiye’nin çıkarlarını değil, Avrupa sermayesinin çıkarlarını savunmakta, bu arada da insan hakları ve demokrasi gibi kavramları kullanmaktadır. 12 Eylül sonrasında her türlü baskıyı onaylayan Avrupa sermayesi, günümüzde insan hakları ve demokrasi havarisi kesilmektedir.

Burada işçi sınıfının tavrı nedir? Ne olmalıdır? İşçi sınıfımız çağımızda hem ulusalcı olmalıdır, hem de uluslararası dayanışmanın ve işbirliğinin geliştirilmesine büyük önem vermelidir. Günümüzde işçi sınıfının uluslararası örgütlenmeleri çok zayıftır ve bunların önemli bir bölümü yanlış bir çizgi izlemektedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hareketlerinin büyük bir bölümü, işçi aristokrati olmaya çalışmakta, uluslararası dayanışma adı altında kendi devletlerinin sağladığı maddi imkanları kendi devletlerinin çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Ulusötesi sermayeyle başarılı bir mücadelenin yolu, işçi sınıfının uluslararası işbirliği ve dayanışmasının geliştirilmesinden geçmektedir. Ancak bunun başarılabilmesi daha çok zaman alacağına benzemektedir.

Günümüzde ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik, demokrasinin ve işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin temel dayanağıdır. Ulusal egemenliğin olmadığı yerde demokrasi ve sendikal haklar olamaz. Gerçek demokrasi, Avrupa Birliği emperyalistlerinin sahte dayatmalarıyla değil, bağımsızlıkla ve ulusal egemenlikle kurulur ve geliştirilir. Ülkemizde büyük sermaye, ulusötesi sermaye ile içiçe geçmiştir; IMF’nin ve Dünya Bankası’nın programlarının uygulanmasını savunmaktadır. Büyük sermayenin ulusal bir yanı yoktur. Büyük sermaye, Türkiye’nin en büyük düşmanlarından olan yolsuzluğa batmıştır. Büyük sermaye, Türkiye Cumhuriyeti devleti sayesinde büyümüştür; ama bugün, ulusötesi sermayenin çıkarlarını savunduğu için, bu devletin temellerini dinamitleyecek önerileri desteklemektedir. Büyük sermaye, Kıbrıs’ta ve Ege’de taviz verilmesini, Heybeliada Papaz Okulunun açılmasını, Rum Patrikhanesine Vatikan gibi bir statü verilerek devletimiz içinde yeni bir devlet yaratılmasını, farklı etnik kökenlerden gelen ulusumuzun bölünmesine yol açacak önerilerin desteklenmesini istemektedir. İşçi sınıfımız ise bu ve benzeri konularda tam bir ulusalcı çizgi izlemektedir.

Büyük sermaye Avrupa Birlikçidir. İşçi sınıfımız ulusalcıdır. Çağımızda ulus-devlet yeni bir yükseliş yaşamaktadır. Emperyalizme karşı Türkiye Cumhuriyeti’nin bütünlüğü ve bağımsızlığı, tarihimizde belki ilk kez, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların çıkarları ile tam olarak örtüşürken, büyük sermayenin programıyla tam olarak çatışmaktadır. Avrupa Birliği’ne teslimiyeti savunanlar, Türkiye’nin bölünmesini, ulusal bağımsızlığın ve ulusal egemenliğin yokolmasını kabullenen büyük sermaye kesimleridir. Türkiye’nin bütünlüğünü ve bağımsızlığını savunanlar ise, gerçek demokrasinin temel dayanağı olan ulusal egemenlik yanlılarıdır. Bunlar da başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi sınıf ve tabakalardır.